

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்- 296)

Jun (1)/ 2019

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்தரம்	3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்	5
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்	7
4. ஆசார்ய ஹ்ருதயம்.....	12
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	20
6. சது: ச்லோகீ (பெரியவாச்சான்பிள்ளை, நிகமாந்த மஹாதேசிகள் வ்யாக்யானங்கள்)	25

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 116)

6. உபே ஏதே மதே திவ்யே உபே நிஷ்டே பரே ஸ்ம்ருதே

உபே ஸம்ஸ்தா மதே ஸர்வா உபே தே விஷ்ணுவல்லபே

பொருள் - இந்த இரண்டுமே (தாரிகா, அநுதாரிகா) என்னுடைய திவ்யமான மிகவும் உயர்ந்த நிலைகள் ஆகும். அனைத்தும் இந்த இரண்டில் காணப்படுகின்றன. இந்த இருவரும் மஹாவிஷ்ணுவின் பத்னிகள் ஆவர்.

7. உபே ஏதே விசிந்த்யாத கச்சந்தி பரமாம் கதிம்

தத்தவம் து பரமம் ஸுக்ஷ்மம் கதந்த்யா மே நிசாமய

பொருள் - இந்த இரண்டைக் குறித்தும் த்யானம் செய்தபடி உள்ள உபாஸகன், மிகவும் உயர்ந்த கதியை அடைகிறான். அடுத்து என்னுடைய உயர்ந்ததும், ஸுக்ஷ்மமானதும் ஆகிய தத்வங்களைக் குறித்து அறிவாயாக.

8. பரம் ப்ரஹ்ம தத: சாந்தம் ததோ நாத இதி க்ரம:

ஸர்வத்ர அவஸ்திதா ஸாஹம் நிமேஷ உந்மேஷ ரூபிணீ

பொருள் - முதன்மையான தத்வம் பரப்ரஹ்மம் ஆகும்; அதனைத் தொடர்ந்து சாந்தம் மற்றும் நாதம் ஆகிய இரண்டும் வருகின்றன. இதுவே சரியான வரிசை ஆகும். இந்த அனைத்து தத்வங்களிலும் நான் நிமேஷம் மற்றும் உந்மேஷம் (கண்களை மூடுதல், திறத்தல்) என்னும் ரூபங்களில் உள்ளேன்.

9. ஆத்யம் யத் பரமம் ப்ரஹ்ம ஸூக்ஷ்மம் ஸ்திமித சக்திகம்
தாரஸ்தத்ர ப்ரதிஷ்டாய தநோதி விததாம் கதிம்

பொருள் - முதன்மையானதும், ஸூக்ஷ்மமானதும், சக்தியுடன் கூடியதும், அசைவற்று உள்ளதும் ஆகிய பரப்ரஹ்மமானது, தாரை என்பதான சக்தியின் இருப்பிடமாக இருந்து, அனைத்து ஸ்ருஷ்டிகளுமாக விரிவதற்கு ஏதுவாகிறது.

10. பவதோ ப்ரஹ்மணோ ய: அயம் உந்மேஷ: பரமாத்மந:
பவத் பாவாத்மகே தஸ்மிந் தாரிகா ப்ரதி திஷ்டதி

பொருள் - பரப்ரஹ்மத்தின் முதல் வெளிப்பாடாக பவத் மற்றும் பாவம் (இருப்பு மற்றும் இருப்பு நிலை) ஆகியவை உள்ளன. இவற்றில் தாரிகா என்னும் சக்தி நிலைக்கிறது.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 296)

பூர்வபக்ஷம் - (கபிலதந்த்ரத்தில் கூறப்பட்ட) ப்ரக்ருதி மட்டுமே ஆகும். ஏன்? “அஜம் ஏகம் - பிறப்பற்ற ஒன்று” என்று படிக்கப்படுவதால் ஆகும். இதுவரை இந்த ப்ரக்ருதியானது, எந்த ஒன்றின் கார்யம் என்றும் படிக்கப்படவில்லை (அதாவது ப்ரக்ருதியானது எதனாலும் உண்டாக்கப்படவில்லை); மேலும் “பஹ்வீ: ப்ரஜா: ஸ்ருஜமாநாம் ஸரூபா:” என்பதன் மூலம், பல ப்ரஜைகளைத் தனது ஸ்வரூபம் போன்று சுதந்திரமாக ஸ்ருஷ்டிக்கும் சக்தி ப்ரக்ருதிக்கு உள்ளதாகவும் கூறப்படுகிறது.

ஸித்தாந்தம் - இவ்விதம் கூறினால் நாம் பதில் உரைப்போம் - “சமஸவத் அவிசேஷாத்”. இங்கு கபிலதந்த்ரத்தில் கூறப்பட்ட ப்ரக்ருதி உரைக்கப்படவில்லை. ஏன்? (இங்கு ப்ரக்ருதியை) பிறப்பற்றதாகக் கூறுவதால் மட்டுமே, கபிலதந்த்ரத்தில் கூறப்பட்டதும் ப்ரஹ்மத்தை ஆத்மாவாகக் கொள்ளாததும் ஆகிய ப்ரக்ருதியே இங்கு எடுக்கப்பட்டது என்று கூறமுடியாது. “சமஸவத் - சமஸம் போன்று ஆகும்”. ப்ரு. (2-2-3) - அர்வாக்பிலச் சமஸ ஊர்த்வ புத்ந: - கீழே துளை உள்ளதாகவும், மேலே பருத்ததாகவும் உள்ள சமஸம் - என்றுள்ள மந்த்ரத்தில் காணப்படும் சமஸம் என்பதன் மூலம், “உணவு உண்பதற்குப் பயன்படும் ஒரு பொருள்” என்பது மட்டுமே புலப்படுகிறது அல்லாமல், ஒரு குறிப்பிட்ட சமஸம் (அல்லது இந்த சமஸம் இன்னது) என்று இங்கு சிறப்பித்துக் கூறப்படவில்லை (பொதுவாக, சமஸம் என்றால் என்ன என்று இந்த ஸூத்ரத்தின் தொடக்கத்தில் உள்ள குறிப்பில் விளக்கப்பட்டது); இது ஏனென்றால், “ஒரு சொல்லானது எவ்விதம் உண்டாகிறதோ அதனைக் கொண்டே அதன் பொருளைத் தீர்மானிக்க இயலும்”,

என்பது போன்ற வகையில் தோன்றிய சொற்களுடைய பொருள் இன்னது என்று, அந்தச் சொல் தோன்றுகின்ற பகுதியின் முழுக்கருத்தையும் உணர்ந்தால் மட்டுமே கூற இயலும் (இங்கு சமஸம் என்பது “சம் - உண்ணுதல், பருகுதல்” என்ற பொருளின் அடிப்படையில் உண்டானதாகும்).

அதாவது, ப்ரு. (4-2-3) – இதம் தச்சிர: ஏஷ ஹி அர்வாக்பிலச் சமஸ ஊர்த்வ புத்ந: - இப்படி உள்ளது தலையே ஆகும். உண்பதற்கு ஏற்றதாக உள்ள இது, கீழே துளை உள்ளதாகவும், மேலே பருத்ததாகவும் உள்ள சமஸம் – என்று மேலே கூறப்பட்ட வாக்கியத்தின் முற்பகுதியின் மூலம், “சமஸம்” என்ற சொல்லால் கூறப்படுவது “தலை” என்று நிச்சயிக்க முடிகிறது (அதாவது மண்டை ஓடே இப்படிக்கூறப்படுகிறது. அதுவே மேற்புறம் பருத்ததாகவும், கீழ்ப்புறம் வாய் என்ற துளை உள்ளதாகவும், இதுவே உண்பதற்கு ஏற்றதாகவும் உள்ளது). இதனைப் போன்றே “அஜா” என்ற சொல்லிற்கான பொருளை, அதன் பயன்பாடு மற்றும் எந்தப் பகுதியில் உள்ளது என்பவை போன்றவற்றின் மூலமாக மட்டுமே அறியவேண்டும், இவ்விதம் கொண்டால், இந்த வரியில்¹, கபிலதந்தரத்தில் கூறப்பட்ட “அஜ = ப்ரதாநம்” என்பதே எடுக்கப்பட்டது என்று உரைப்பதற்கான பயன்பாடு மற்றும் பகுதியைக் குறித்த குறிப்பு போன்ற எதுவும் காணப்படவில்லை. மேலும் இங்கு கூறப்பட்ட, “அஜா = ப்ரக்ருதி” என்பது, சுதந்திரமாக ஸ்ருஷ்டி செய்யக்கூடியது என்று கூறப்படவில்லை; ச்வே. (4-5) – பஹ்வீ: ப்ரஜா: ஸ்ருஜமாநாம் ஸரூபா: - என்பதன் மூலம், “ஸ்ருஷ்டி செய்கிறது” என்னும் விவரம் மட்டுமே கூறப்பட்டது. ஆகவே இந்த மந்தரத்தில், ப்ரஹ்மத்தை ஆத்மாவாகக் கொள்ளாத “அஜா = ப்ரக்ருதி” கூறப்படவில்லை என்றாகிறது. மேலும் ஒரு சிறப்பான காரணத்தாலும், “அஜா” என்பதன் மூலம், ப்ரஹ்மத்தை ஆத்மாவாகக் கொண்ட ப்ரக்ருதியே கூறப்பட்டது எனலாம்; இதனை அடுத்த ஸூத்ரத்தில் கூறுகிறார்.

தென்னரங்கள் திருவடிகளே சரணம்

தென்னரங்கள் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

¹ மேலே கூறப்பட்ட, ச்வே. (4-5) – அஜாம் ஏகம் லோஹித சுக்ல க்ருஷ்ணாம் பஹ்வீ: ப்ரஜா: ஸ்ருஜமாநாம் ஸரூபா: | அஜோ ஹி ஏகோ ஜுஷமாண: அநுசேதே ஜஹாதி யேநாம் புக்த போகாம் அஜ: அந்ய: - என்ற வரி

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 296)

ஆர்த்த ப்ரபந்நன் மற்றும் த்ருப்த ப்ரபந்நன் குறித்த விளக்கங்கள்

குறிப்பு – அப்போதே மோக்ஷம் பெறவேண்டும் என்று ப்ரபத்தி செய்பவன் ஆர்த்த ப்ரபந்நன் ஆவான். சரீரத்தின் முடிவில் மோக்ஷம் பெறவேண்டும் என்று ப்ரபத்தி செய்பவன் த்ருப்த ப்ரபந்நன் ஆவான். இதனைக் குறித்து மேலும் விளக்கங்கள் பின்னர் அளிக்கப்பட்டுள்ளன.

மூலம் – “மா சுச:” என்கிற இதுவே சோக நிமித்தமானவையெல்லாம் மோசநீயமாகைக்கு நியாமகமாகையாலே ப்ராரப்த கர்மத்திலும் சோக நிமித்தாம்சமெல்லாம் கழிகையால் ஆர்த்தி அதிசயமுடையவனுக்கு அப்போதே மோக்ஷம் ஸித்திக்கும். “மரணமானால் வைகுந்தம் கொடுக்கும் பிரான்” இத்யாதிகளிற்படியே ப்ராரப்த கர்மத்திலும் மேலுள்ளதெல்லாம் கழிந்து இச் சரீராவஸநத்திலே மோக்ஷமென்று இசைய வேண்டியதால், இச் சரீரந் தன்னிலும் ஆயுச்சேஷம் அநிஷ்டமானபோது இதுவும் ப்ரபத்தி வசீக்ருத ஸர்வசக்தி ஸங்கல்பத்தாலே கழியக் குறையில்லையிறே.

விளக்கம் – கீதை (18-66) – மா சுச: - வருத்தம் அடையாதே – என்னும் சொற்களே அனைத்துவிதமான சோகத்திற்கும் காரணமாக உள்ளவற்றை நீக்குவதற்குத் தகுதியாக உள்ளன. பலன் அளிக்கத் தொடங்கிவிட்ட கர்மங்கள் மூலமாக உண்டாகவல்ல சோகங்களும் கூட, இதன் மூலம் நீங்குகின்றன. ஆகவே, மிகுந்த சோகத்தில் உள்ள ஒருவனுக்குக் காலதாமதம் உண்டாகாமல் அப்போதே (அவன் விரும்பினால்) மோக்ஷம் அளிக்கிறது. திருவாய்மொழி (9-10-5) - மரணமானால்

வைகுந்தம் கொடுக்கும் பிரான் - என்பதற்கு ஏற்ப, பலன் அளிக்கத் தொடங்கிவிட்ட கர்மங்களில் இதுவரை கழியாமல் உள்ள கர்மங்கள் அனைத்தும் விலகி, இந்தச் சரீரம் விழும்போது மோஷுமானது கிட்டும் என்ற நம்பிக்கை வேண்டும். இந்தச் சரீரம் உள்ளபோதே, இதன் மீதம் உள்ள ஆயுட்காலம் என்பது விருப்பம் இல்லாததாக இருந்தால், ப்ரபத்தி மூலம் அடையப்பெற்றதான அனைத்து சக்திகளும் கொண்ட ஸர்வேச்வரனுடைய க்ருபையின் விளைவாக, அவனுடைய ஸங்கல்பத்தால், இந்தச் சரீரமும் நீங்குவதில் குறையில்லை.

ப்ராயச்சித்த விசேஷேஷு ஸர்வஸ்வாராதிகேஷு ச
ந ஆத்ம ஹிம்ஸந தோஷ: அஸ்தி ததா ஆர்த்த சரணாகதௌ

பொருள் - தன்னையே வருத்திக் கொள்வதான சில சிறப்பு ப்ராயச்சித்தங்கள், தன்னையே அக்னியில் அளிப்பதான ஸர்வஸ்வாரம் முதலான யாகங்கள் போன்று ஆர்த்த ப்ரபத்தியிலும் “ஆத்மா ஹிம்ஸித்தல்” என்னும் தோஷம் இல்லை.

த்ருப்தஸ்ய து யதா சாஸ்த்ரம் சிரம் ஜீவிதும் இச்சத:
ப்ரணரசுஷண சாஸ்த்ரார்த்த லங்கநம் து அபராதநம்

பொருள் - சாஸ்த்ரங்கள் தவறாமல் நீண்டகாலம் உயிர் வாழ எண்ணும் த்ருப்த ப்ரபந்நன் ஒருவனுக்கு, உயிரைக் காக்கும்விதத்தில் சாஸ்த்ரங்களில் கூறப்பட்டவற்றை மீறி நடத்தல் (உதாரணமாக தனது சரீரத்தைப் பாதுகாத்தல்) என்பது அபராதமே ஆகும்.

மூலம் - யோகிகள் யோகவிசேஷத்தாலே தேஹ ந்யாஸம் பண்ணுமாப்போலே, ஆர்த்தி அதிசயமுடையவன் ப்ரபத்தியாலே தேஹ ந்யாஸம் பண்ணுகைக்குத் தீர்த்த ப்ரவேசாதிகளிற்போலே யுகவிசேஷ நியமமுமில்லை. இவ் ஆர்த்த ப்ரபந்நனே எல்லாரிலும் கடுக ஆத்ம ரசுஷணம் பண்ணுகிறவன்.

விளக்கம் - யோகிகள், தங்களுடைய யோகத்தின் சிறப்பு காரணமாக, தாங்கள் விரும்பும்போது தங்களுடைய சரீரத்தை விடுவார்கள் (அதாவது உயிர்

துறப்பார்கள்). அது போன்றே ஆர்த்த ப்ரபந்நன் ஒருவன், ஆர்த்தி ப்ரபத்தி மூலம், தனது சரீரத்தை விடுகிறான். தனது உயிரைத் துறப்பதற்கு நீரில் மூழ்குதல் முதலான செயல்களைச் செய்வதற்குக் கலியுகத்தில் சிறப்பான விதிவிலக்கு ஏதும் இல்லை. ஆனாலும், ஆர்த்த ப்ரபந்நனுக்கு இது போன்ற விதிகள் ஏதும் இல்லை. இத்தகைய ஆர்த்த ப்ரபந்நனே, அனைவரைக் காட்டிலும் தனது ஆத்மாவை விரைவாகக் காப்பாற்றிக் கொள்பவன் ஆவான்.

மூலம் – இப்படி ஆர்த்தன், த்ருப்தன் என்கிற பிரிவும் இவனுக்குப் பிறந்த சோகத்தில் வைஷ்ணவமடியாகச் சொல்லுகிறதத்தனை; ஒருவனுக்கு சோகமில்லாமையன்று. ஜந்மாந்தராதிமாத்ரம் சோக நிமித்தமாய் ஏதேனுமொரு நாள் மோக்ஷம் பெறுவோமென்று தேறியிருக்குமவன் இங்கு த்ருப்தன்; அல்லது உத்க்ருஷ்ட ஜந அவமாநாதி ஹேதுவான கர்வ ரூபமான அநாத்ம குணத்தையுடையவனல்லன். இச் சரீரத்தில் சதுர்முக ஐச்வர்யம் பெற்றாலும் இது பரிபூர்ண பகவதநுபவ விரோதியானபடியாலே இவ் வர்த்தமாந தேஹ ஸம்பந்தமுங்கூட மஹாக்நி போலே துஸ்ஸஹமாய், “உடலும் உயிரும் மங்கவொட்டு” என்னும்படி, ப்ரபத்யநுஷ்டாந அநந்தரம் க்ஷண மாத்ர விளம்ப க்ஷமனல்லாதவன் ஆர்த்த ப்ரபந்நன்; அல்லது “ஆர்த்தோ ஜிஜ்ஞாஸு: ஆர்த்தார்த்தீ” என்கிறவிடத்தில் சொல்லப்பட்டவனல்லன். “ஆர்த்தோ வா யதி வா த்ருப்த:” என்கிறவிடம் அதிவாதமென்பார்க்கும் இங்கு இவ் அர்த்த ஸ்திதியில் விவாதம் பண்ணவொண்ணாது. உபாய அநுஷ்டானத்திற்குப் பின்பு பலமாகையாலும் இது உபதேச வேளையாகையாலும் இவ் ஆர்த்தன் திறத்திலும் “மோக்ஷயிஷ்யாமி” என்ற பவிஷ்யத் நிர்தேசத்துக்குக் குறையில்லை.

விளக்கம் – இவ்விதமாக ப்ரபந்நர்களை “ஆர்த்தன், த்ருப்தன்” என்று இரண்டாகப் பிரித்தல் என்பது, அவரவர்களுடைய சோகத்தின் அளவைப் பொறுத்தே ஆகும்; த்ருப்தனுக்குச் சோகம் இல்லை என்று கொள்ளக்கூடாது. த்ருப்தன் என்பவன், அடுத்த பிறவி ஏற்படக்கூடும் என்று எண்ணுவதால் மட்டுமே சோகம் கொள்பவன் ஆவான்; “நான் ஏதேனும் ஒருநாளில் மோக்ஷம் அடைவேன்” என்ற விச்வாஸத்துடன் காத்திருப்பவன் ஆவான்; இவன், உயர்ந்த பிறவி எடுத்துள்ளபோதிலும் அவமானம் அடைவதற்குக் காரணமாக உள்ள கர்வம்

முதலான அநாதம் குணங்களைக் கொண்டவன் அல்லன். ஆர்த்த ப்ரபந்நன் என்பவன் - இந்தச் சரீரத்தில் உள்ளபோது நான்முகன் பதவி கிடத்தாலும் கூட, அந்தப் பதவியானது பரிபூர்ணமான பகவத் அனுபவம் உண்டாவதற்கு இடையூறாக இருக்கும் என்று எண்ணுபவன்; தன்னுடைய தற்போதுள்ள சரீர ஸம்பந்தம் கூட கொளுத்தும் அக்னி போன்று வருத்துவதாக எண்ணுபவன்; ஆகவே ப்ரபத்திக்குப் பின்னர் ஒரு சஷணம் கூட உயிருடன் இருப்பதற்குப் பொறுக்காதவன்; திருவாய்மொழி (10-7-9) - உடலும் உயிரும் மங்கவொட்டு - எனது சரீரத்தையும் உயிரையும் எடுப்பாயாக - என்னும்படி விண்ணப்பம் செய்பவன் ஆவான். அல்லது கீதையில் (7-16) - ஆர்த்தோ ஜிஜ்ஞாஸு: ஆர்த்தார்த்தீ - தான் இழந்ததை செல்வங்களைப் பெறத் துடிப்பவன் ஆர்த்தன் - என்பதில் கூறப்பட்டவன் அல்லன் எனலாம். ஒரு சிலர், இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (18-28) - ஆர்த்தோ வா யதி வா த்ருப்த: - ஆர்த்தன் மற்றும் த்ருப்தன் என்று யாராக இருந்தாலும், சரணாகதி அடைந்தால் காப்பாற்றப்பட வேண்டியவனே ஆகிறான் - என்னும் வாக்கியத்தில் கர்வத்துடன் கூடிய த்ருப்தனும் காப்பாற்றப்பட வேண்டியவன் என்று கூறப்படுவதால், இது மிகைப்படுத்தப்பட்ட வாக்கியம் என்பர்; ஆனால் இங்கு கூறப்பட்ட பல விஷயங்களையும் நோக்கும்போது, இவ்விதம் வாதம் செய்வது பொருந்தாது. கீதையில் (18-66) - மோசுஷயிஷ்யாமி - நான் உன்னை விடுவிப்பேன் - என்று எதிர்கால வினையைப் பயன்படுத்திய செயலானது, ஆர்த்தன் விஷயத்தில் பொருந்தாது (காரணம் அவன் அப்போதே மோசுஷம் அடையவேண்டும் என்று எண்ணுபவன்) என்ற சந்தேகம் எழலாம்; ஆனால் அத்தகைய முடிவு என்பது உபாயத்தைக் கைக்கொண்ட பின்னரே உண்டாகும் என்பதாலும், அத்தகைய உபாயம் குறித்த உபதேசம் நடைபெற்றுக் கொண்டிருப்பதாலும், இவ்விதம் உரைப்பது பொருத்தமே ஆகும்.

மூலம் - இவ் ஆர்த்த த்ருப்தாதி விபாகங்களெல்லாம் ஸக்ருத தாரதம்ய மூலமான பகவதநுக்ரஹ தாரதம்யத்தாலே வரும். “ப்ராரப்த மாத்ர முக்தத்ர தத்த்வவித் ஸுகமாப்ந்யாத்” இத்யாதி வசனங்கள், ஆர்த்த ப்ரபந்ந விஷயத்தில் நிரவகாசங்கள். த்ருப்த ப்ரபந்நன் திறத்தில் உத்தர க்ருத்யம்சத்தைப் பற்ற “மா சுச:” என்கிற வாக்யத்தின் கருத்தை “ஆத்யாத்மிக ஆதிபௌதிக” என்று தொடங்கி,

“அதஸ்த்வம் தவ தத்வதோ மத் ஜ்ஞாந தர்சந ப்ராப்திஷு நிஸ்ஸம்சய: ஸுகமாஸ்வ” என்று அருளிச்செய்தார்.

விளக்கம் – ப்ரபந்நர்களில் உள்ள ஆர்த்தன் மற்றும் த்ருப்தன் என்பதான வேறுபாடுகள், அவரவர்கள் செய்த நற்செயல்களில் உள்ள ஏற்றத்தாழ்வுகள் காரணமாக பகவத் அனுக்ரஹத்தில் ஏற்படும் ஏற்றத்தாழ்வுகளால் உண்டாகின்றன. “ப்ராரப்த மாத்ர முக்தத்ர தத்த்வவித் ஸுகமாப்நுயாத் – தத்வங்களை அறிந்து ப்ரபத்தியைக் கைக்கொண்ட ஒருவன், பலன் அளிக்கத் தொடங்கிவிட்ட கர்ம பலன்களை அனுபவித்தவனாக, அந்தச் சரீரத்தின் முடிவில் மோசஷ ஸுகம் அடைவான்” என்பது போன்ற வசனங்கள், ஆர்த்த ப்ரபந்நன் விஷயத்தில் பொருந்தாது. ப்ரபத்திக்குப் பின்னர் த்ருப்த ப்ரபந்நன் ஒருவன் என்ன செய்யவேண்டும் என்பதை “மா சுச: - வருத்தம் கொள்ளாதே” என்னும் வாக்கியத்தின் அடிப்படையில், எம்பெருமானார் சரணாகதி கத்யத்தில், “ஆத்யாத்மிக ஆதிபௌதிக” என்று தொடங்கி, “அதஸ்த்வம் தவ தத்வதோ மத் ஜ்ஞாந தர்சந ப்ராப்திஷு நிஸ்ஸம்சய: ஸுகமாஸ்வ – நீ என்னை உள்ளது உள்ளபடி அறிதல், பார்த்தல் மற்றும் அடைதல் ஆகியவற்றில் எந்தவிதமான ஐயமும் கொள்ளாமல் ஸுகமாக இருப்பாயாக”, என்று அருளிச்செய்தார்.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச் செய்த

ஆசார்ய ஹ்ருதயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 116)

வ்யாக்யானம் - [2] (அருள்பெறும்போதணுகவிட்டதுக்குப் பலமான வானேறும் கதிக்கு அண்டமூவுலகும் முன்னோடிக் கால்விழுந்திடத்தே நிழற்றடங்களாக்கி அமுதமளித்த தயரதன் பெற்ற கோவலனாகையாலே, வேடன், வேடுவிச்சி, பக்ஷி, குரங்கு, சராசரம், இடைச்சி, இடையர், தயிர்த்தாழி, கூனி, மாலாகாரர், பிணவிருந்து, வேண்டடிசிலிட்டவர், அவன் மகன், அவன்தம்பி, ஆணை, அரவம், மறையாளன், பெற்றமைந்தன் ஆகிற பதினெட்டு நாடன் பெருங்கூட்டம் நடத்து மாத்தனை வழித்துணையாக்கி) “அவனுடையருள் பெறும் போதரிதால்”, “அவனருள்பெறுமளவாவி நில்லாது” என்று கீழில் பத்திலே சூஷண கால விளம்பம் பொறாதபடி ஆர்த்தரான தமக்கு. “மரணமானால்” என்று ஆரப்த சரீராவலாந்திலே மோக்ஷம் தருகிறோமென்றணித்தாக நாளிட்டுக் கொடுத்ததுக்குப் பலம், “வானேற வழிதந்த” என்று ப்ராப்ய பூமியான பரமபதத்திலே சென்று புகருகைக்கு வழியாக அவன் காட்டிக்கொடுத்த அர்ச்சிராதிகதியாலே போகப் பெறுகையாலே அவ்வர்ச்சிராதிகதிக்கு, ராஜகுமாரன் வழிபோம்போது வழிக்குக் கடவார் முன்னோடி நிலம் சோதித்து நிழலும் தடாகமும் பண்ணி பின்னை கொண்டுபோமாப்போலே, “அண்டமூவுலகளந்தவன்” என்று திருவுலகளக்கவென்றொரு வ்யாஜத்தாலே முன்னோடி நிலம் சோதித்து, “அவனடி நிழல்தடம்” என்று காளமேகமான தன் கால் விழுந்தவிடத்தே நிழலும் தடாகமுமாம்படி பண்ணி, அமுதமளித்த பெருமானாகையாலே, “பாதேயம் புண்டரீகாக்ஷ நாமலங்கீர்த்தநாம்ருதம்” என்கிறபடியே பாதேயமாகத் தன் திவ்யகுணாம்ருதத்தை வர்ஷிக்குமவனாய், “தயரதன் பெற்ற மரதகமணித்தடம்” என்றும், “கூத்தன் கோவலன்” என்றும் சக்ரவர்த்தி திருமகளாயும் க்ருஷ்ணனாயும் வந்தவதரித்தவனாகையாலே,

விளக்கம் - (அருள் பெறும்போது) - திருவாய்மொழி (9-7-6) - அவனுடையருள் பெறும் போதரிதால் - என்றும், திருவாய்மொழி (9-9-6) - அவன் அருள்பெறும் அளவு ஆவி நில்லாது - என்றும் ஒன்பதாம் பத்தில், ஒரு நொடிப்பொழுது தாமதம் ஏற்படுவதைக்கூடப் பொறுக்க முடியாமல் துன்பம் அடைந்த நம்மாழ்வாரிடம் தனக்கு. (அணுகவிட்டதுக்குப் பலமான) - திருவாய்மொழி (9-10-5) - மரணமானால் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, “இந்தச் சரீரத்தின் இறுதியில் நாம் மோசும் அளிக்கிறோம்” என்று மிகவும் அருகாமையில் ஒரு நாள் குறித்துக் கொடுத்ததற்கான பலன் என்பது, (வானேறும் கதிக்கு) - திருவாய்மொழி (10-6-5) - வான் ஏற வழி தந்த - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப அடையத்தக்க இடமாக உள்ள பரமபதத்திற்குச் சென்று சேர்வதற்கு வழியாக அவன் காண்பித்துக் கொடுத்த அர்ச்சிராதி மார்க்கமாக சென்று சேர்தலே ஆகும் என்பதால், அந்த அர்ச்சிராதி மார்க்கத்திற்கு. (அண்ட மூவுலகும் முன்னேற) - அரசகுமாரன் ஒரு பாதையில் செல்லும்போது, அந்தப் பாதையைக் குறித்து நன்கு அறிந்தவர்கள் அவனுக்கு முன்பாகச் சென்று, போகும் வழியை நன்றாகச் சோதனை இட்டு, நிழல் மற்றும் தண்ணீர் கிடைக்க வழி செய்து சென்றபடி இருப்பர்; அவர்கள் பின்னே அரசகுமாரன் செல்வான்; இதே போன்று, திருவாய்மொழி (10-1-5) - அண்டமூவுலகளந்தவன் - என்பதற்கு ஏற்ப “திருவுலகத்தை அளத்தல்” என்ற ஒரு செயலை வாய்ப்பாக வைத்துக்கொண்டு, ஆழ்வார் போகும் வழியை நன்றாகச் சோதனை செய்து, (கால் விழுந்த இடத்தே நிழல் தடங்கள் ஆக்கி) - திருவாய்மொழி (10-1-2) - அவன் அடி நிழல் தடம் - என்பதற்கு ஏற்ப காளமேகமாகிய தனது திருவடி சென்ற இடத்தில் நீரும் தண்ணீரையும் ஏற்படுத்தி. (அமுதம் அளித்த பெருமாள் ஆகையாலே) - திருமோகூரில் எழுந்தருளியுள்ள காளமேகப்பெருமாள் அமுதம் அளித்தவன் என்பதால், கருடபுராணம் - பாதேயம் புண்டரீகாஷ்ட நாமஸங்கீர்த்தன அம்ருதம் - தாமரை போன்ற திருக்கண்கள் கொண்ட ஸர்வேச்வரனுடைய திருநாம ஸங்கீர்த்தனம் என்பதான அமிர்தமே வழியில் உண்ணும் உணவு - என்பதற்கு ஏற்ப வழியில் உண்ணும் உணவாகத் தனது திவ்ய குண அமிர்தத்தை மழை போன்று பொழிபவனாக. (தயரதன் பெற்றவன் ஆகையாலே) - திருவாய்மொழி (10-1-8) - தயரதன் பெற்ற மரதகமணித்தடம் - என்பதற்கு ஏற்ப சக்ரவர்த்தித்திருமகனாக அவதரித்தவன் என்பதால். (கோவலன்

ஆகையாலே) - திருவாய்மொழி (10-1-6) – கூத்தன் கோவலன் - என்பதற்கு ஏற்ப
க்ருஷ்ணனாக வந்து அவதரித்தவன் என்பதால்,

வ்யாக்யானம் – “குஹமாஸாத்ய தர்மாத்மா நிஷாதாதிபதிம் ப்ரியம்” என்னும்படி
“மாழைமான் மடநோக்கி உன் தோழியும்பியெம்பி” என்று பிராட்டியையும்
இளையபெருமானையும் முன்னிட்டு, “உகந்த தோழன் நீ” என்று விஷயீகரிக்கப்
பெற்ற ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள்; “ஸோப்யகச்சந் மஹாதேஜாச் சபரீம்” என்கிறபடியே
தானே சென்று கிட்டி விருந்துண்டு, “சக்ஷுஷா தவ ஸௌமயேந பூதாஸ்மி
ரகுநந்தந” என்னும்படி தன் விசேஷ கடாஷுத்தாலே பூதையாக்கின சபரி;
ஸ்ரீகார்யார்த்தமாக தேஹத்தையழிய மாறினவரென்னுமுகப்பாலே “யா கதிர்
யஜ்ஞசீலாநாம் ஆஹிதாக்நேச்சயா கதி:; அபராவர்த்திநாம் யாச யாச
பூமிப்ரதாயிநாம், மயா த்வம் ஸமநுஜ்ஞாதோ கச்ச லோகாந்ருத்தமாந்” என்று
விஷயீகரிக்கப்பட்ட ஸ்ரீஜடாயு மஹாராஜர்; குரங்கென்றவிது ஜாத்யேக
வசநமாகையாலே “ஸூக்ரீவம் நாதமிச்சதி” என்று அத்தலையித்தலையாய்ச்
சென்றங்கீகரிக்கப் பெற்ற வாநராதிபதியான மஹாராஜரும், பரிகரமான
வாநரவர்க்கமும்; “ஒன்றின்றியே நற்பாலுக்குய்த்தனன்” என்று ஒரு
ஹேதுவுமின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே ஸ்வஸம்ச்லேஷ விச்லேஷைக
ஸுகது:கரம்படியாக விஷயீகரிக்கப் பெற்ற அயோத்தியில் வாழும் சராசரம்.

விளக்கம் – (வேடன்) - பாலகாண்டம் (1-29) – குஹமாஸாத்ய தர்மாத்மா
நிஷாதாதிபதிம் ப்ரியம் - தர்மாத்மாவாகிய இராமன் தனது அன்பிற்குப்
பாத்திரமானவனும் வேடர்களின் தலைவனும் ஆகிய குகனை அடைந்து -
என்பதற்கு ஏற்ப, பெரியதிருமொழி (5-8-1) - மாழைமான் மடநோக்கி உன்
தோழியும்பியெம்பி - என்னும்படியாக சீதையையும் லக்ஷ்மணனையும்
முன்னிட்டுக்கொண்டு, பெரியதிருமொழி (5-8-1) - உகந்த தோழன் நீ - என்று
ஏற்கப்பட்ட ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள். (வேடுவிச்சி) - பாலகாண்டம்(1-58) –
ஸோப்யகச்சந் மஹாதேஜாச் சபரீம் - மிகுந்த தேஜஸ் நிறைந்த இராமன் சபரியை
அடைந்தான் - என்பதற்கு ஏற்ப தானே அங்கு சென்று விருந்தை உட்கொண்டு,
ஆரண்யகாண்டம் (74-14) – சக்ஷுஷா தவ ஸௌமயேந பூதாஸ்மி ரகுநந்தந -
ரகுலத்தில் வந்தவனே! உனது திருக்கண்களால் நான் தூய்மை அடைந்தேன் -
என்று இராமனுடைய விசேஷமான கடாஷுத்தால் தூய்மை அடைந்த சபரி.

(பக்ஷி) - கைங்கர்யத்திற்காகத் தனது சரீரத்தையே அழியும்படியாக மாற்றிக் கொண்டவர் என்னும் உகப்பு காரணமாக, ஆரண்யகாண்டம் (68-29, 30) - யாகதிர் யஜ்ஞசீலாநாம் ஆஹிதாக்நேச்சயா கதி:, அபராவர்த்திநாம் யாச யாச பூமிப்ரதாயிநாம், மயா த்வம் ஸமநுஜ்ஞாதோ கச்ச லோகாந்நுத்தமாந் - யஞ்ஜம் இயற்றுதல் என்பதையே செய்பவர்களால் அடையப்படும் உலகம் ஏதுவோ, பஞ்சாக்னியின் நடுவில் நின்று தவம் செய்பவர்களால் அடையப்படும் உலகம் ஏதுவோ, என்னால் நியமிக்கப்பட்டவனாக நீ அந்த உலகத்தை அடைவாய் - என்று ஏற்கப்பட்ட ஸ்ரீஜடாயு மஹாராஜர். (குரங்கு) - இந்தச் சொல்லானது ஒரு கூட்டத்தைக் குறிக்கின்ற ஒருமைச் சொல்லாக வந்துள்ளது. கிஷ்கிந்தாகாண்டம் - (4-18) - ஸுகரீவம் நாதம் இச்சதி - உலகத்தின் நாதனாக உள்ள இராமன் சுக்ரீவனை விரும்புகிறான் - என்பதற்கு ஏற்ப அங்கீகாரம் பெற்ற சுக்ரீவனும் அவனுடைய சேனையான வானரங்களும். (சராசரம்) - திருவாய்மொழி (7-5-1) - ஒன்றின்றியே நற்பாலுக்குய்த்தனன் - என்பதற்கு ஏற்ப எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி, தனது சேர்க்கையானது இனிமையாகவும், தனது பிரிவானது துக்கமாகவும் உள்ளபடியாக ஏற்கப்பட்ட அயோத்தியில் உள்ள அசையும் மற்றும் அசையாப்பொருட்கள்.

வ்யாக்யானம் - “சிந்தயந்தி ஜகத்ஸுதிம் பரப்ரஹ்ம ஸ்வரூபிணம், நிருச்ச்வாலதயா முக்திம் கதாந்யா கோபகந்யகா” என்று விக்ரஹ வைலக்ஷண்யமே உபாயமாக வீடு கொடுக்கப் பெற்ற சிந்தயந்தி; வெண்ணெய் களவு காணப்புக்கவிடத்தே தொடுப்புண்டு வந்து தம்மகத்தே புகப் படலைத் திருகி வைத்து “மோக்ஷம் தராவிடில் காட்டிக்கொடுப்பேனெ”ன்று மோக்ஷம் பெற்ற ததிபாண்டர்; நாமரூபங்களுள்ளவற்றுக் கெல்லாம் ஒரு சேதநாதிஷ்டாநமுண்டாகையாலே இதுக்கு மோக்ஷம் கொடுக்கவேண்டுமென்கிற அவன் நிர்ப்பந்தத்துக்காக மோக்ஷம் கொடுக்கப் பெற்ற தயிர்த்தாழி; “ஸுகந்தமேதத் ராஜார்ஹம் ருசிரம் ருசிராந்நே, ஆவயோர் கரத்ர ஸத்ருசம் தீயதாமநுலேபநம்” என்று பூசம் சாந்தபேக்ஷிக்க அநந்ய ப்ரயோஜநமாகக் கொடுத்த ப்ரீதியாலே விசேஷ கடாஷ விஷய பூதையான கூனி; “தந்யோஹமர்ச்சயிஷ்யாமி” என்று அநந்யப்ரயோஜநமாக பூவைக்கொடுத்த உகப்பாலே “தர்மே மந்ச்ச தே பத்ர ஸர்வகாலம் பவிஷ்யதி, யுஷ்மத் ஸந்ததி ஜாதாநாம் தீர்க்கமாயுர்ப்பவிஷ்யதி”

என்று விசேஷ கடாசுஷம் பண்ணப் பெற்ற ஸ்ரீமாலாகாரர்; “நவம் சவமிதம் புண்யம் வேதபாரகமச்யுத, யஜ்ஞசீல மஹாப்ராஜ்ஞ ப்ராஹ்மணம் சவமுத்தமம்” என்று “யதந்ந: புருஷோ பவதி” ப்படியே பிண விருந்திட்ட கண்டாகர்ணன்; “வேண்டடிசிலுண்ணும் போதீதென்று பார்த்திருந்து நெடுநோக்குக் கொள்ளும் பத்தவிலோசனத்தில்” பக்தி புரஸ்ஸரமாக அடிகில் கொண்டு வந்திட்ட ருஷி பத்திகள்.

விளக்கம் – (இடைச்சி) - ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (5-10-23) - சிந்தயந்தி ஜகத்ஸுதிம் பரப்ரஹ்ம ஸ்வரூபிணம், நிருச்ச்வாஸதயா முக்திம் கதாந்யா கோபகந்யகா - பரமாத்மாவும் ஜகத்காரணமும் ஆகிய க்ருஷ்ணனை த்யானம் செய்தபடி மூச்சு இன்றி ஒரு கோபிகை மோசுஷம் அடைந்தாள் - என்பதற்கு ஏற்ப திருமேனியின் அழகு என்பதே உபாயமாக இருந்து மோசுஷம் தரப்பட்ட சிந்தயந்தி என்ற கோபிகை. (இடையர்) - வெண்ணெயைக் களவு செய்யப் போகும்போது அகப்பட்டு கொண்டதால், தனது வீட்டில் உள்ள கதவை அடைத்து, “எனக்கு மோசுஷம் அளிக்காவிட்டால் நான் உன்னைக் காட்டிக் கொடுப்பேன்”, என்று உரைத்து மோசுஷம் பெற்ற ததிபாண்டன். (தயிர்த்தாழி) - “பெயர் மற்றும் உருவம் கொண்ட அனைத்திற்கும் ஒரு சேதநனுடைய ஆதாரம் தேவைப்படுவதால், இதற்கும் மோசுஷம் தரவேண்டும்”, என்று ததிபாண்டன் வற்புறுத்தியதால் மோசுஷம் பெற்ற அவனுடைய தயிர்ப்பானை. (கூனி) – ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (5-20-6) - ஸுகந்தமேதத் ராஜார்ஹம் ருசிரம் ருசிராந்நே, ஆவயோர் கரத்ர ஸத்ருசம் தீயதாமநுலேபநம் - அழகான முகம் கொண்டவளே! மிகுந்த நறுமணம் கொண்டதும், அரசனுக்காக எடுத்துச் செல்லப்படுவதும், மனோகரமாக உள்ளதும், எங்கள் இருவருடைய சரீரத்திற்கு ஏற்றதாக உள்ளதும் ஆகிய இந்தச் சந்தனத்தை அளிப்பாயாக - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப பூசும் சந்தனத்தைக் கேட்க, வேறு எந்த ஒரு பயனையும் எதிர்பாராமல் தானாகவே அளித்த மகிழ்வால் சிறப்பான கடாசுஷத்தைப் பெற்ற கூனி. (மாலாகாரர்) – ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (5-19-21) - தந்யோஹமர்ச்சயிஷ்யாமி – நான் பேறு பெற்றவன் ஆனேன், அவனைப் பூஜிக்கப் போகிறேன் - என்று எதனையும் எதிர்பாராமல் மலரைக் கொடுத்த மகிழ்வு காரணமாக, ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (5-9-26) – தர்மே மந்ச்ச தே பத்ர ஸர்வகாலம் பவிஷ்யதி, யுஷ்மத் ஸந்ததி ஜாதாநாம் தீர்க்கமாயுர்ப்பவிஷ்யதி – மங்களம் நிறைந்தவளே! உனது மனமானது எப்போதும் தர்மத்திலேயே நிலை

நிற்கக்கடவது. உனது குலத்தில் உள்ளவர்கள் நீண்ட ஆயுள் பெறுவர் - என்று சிறப்பான கடாசுஷத்தைப் பெற்ற ஸ்ரீமாலாகாரர். (பிணவிருந்து) - ஸ்ரீஹரிவம்சம் - நவம் சவமிதம் புண்யம் வேதபாரகமச்யுத, யஜ்ஞசீல மஹாப்ராஜ்ஞ ப்ராஹ்மணம் சவமுத்தமம் - இந்தப் பிணம் புதியதாகும், வேதத்தை அறிந்ததாகும், வேள்வி செய்தலைத் தனது இயல்பாகவே கொண்ட அந்தணன் ஒருவனுடைய உத்தமமான பிணம் - என்று கூறி, அயோத்யாகாண்டம் (102-30) - யதந்த: புருஷோ பவதி - எதனை ஒருவன் உண்கிறானோ அதனையே தேவதைகளும் ஏற்கும் - என்பதற்கு ஏற்ப பிணத்தை விருந்தாக அளித்த கண்டாகர்ணன். (வேண்டடிசில் இட்டவர்) - நாச்சியார் திருமொழி (12-6) - வேண்டடிசிலுண்ணும் போதீதென்று பார்த்திருந்து நெடுநோக்குக் கொள்ளும் பத்தவிலோசனத்தில் - என்பதற்கு ஏற்ப பக்தியை முன்னிறுத்தி அடிசில் கொண்டு வந்து அளித்த ரிஷிபத்தினிகள்.

வ்யாக்யானம் - “மீளவவன் மகனை” என்று ஹிரண்ய புத்ரனாய் வைத்துத் தன்னருளுக்கு விஷயமாம்படி பக்தனான ஸ்ரீப்ரஹ்லாதன்; “அவன் தம்பிக்கு” என்னும்படி ராவணாநுஜனாய் “அநுஜோ ராவணஸ்யாஹம்” இத்யாதிப்படியே ஸ்வநிகர்ஷத்தை முன்னிட்டு, “ராகவம் சரணம் கத:” என்று திருவடிகளையடைந்த ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான்; “பரமாபதமாபந்நோ மநஸாசிந்தயத்தரிம், ஸது நாகவர: ஸ்ரீமாந் நாராயண பராயண:” என்று ஸ்வயத்தந்தை விட்டு ப்ரபந்நனாய் ஸ்வாபிலஷித கைங்கர்யம் பெற்ற ஸ்ரீகஜேந்திராழ்வான்; “நஞ்ச சோர்வதோர் வெஞ்சினவரவம் வெருவி வந்து நின் சரணென” என்கிறபடியே பெரியதிருவடிக்கஞ்சி வந்து திருவடிகளைச் சரணமாக வடைந்த ஸுமுகன்; “மாகமாநிலம் முழுதும் வந்திறைஞ்சும் மலரடிக் கண்ட மாமறையாளன்” என்று க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் தன்னுடைய பால்ய சேஷ்டிதாதிகளை ஸாக்ஷாத்கர்த்துகாமனாய் தபஸ்ஸு பண்ணி அப்படியே காட்டியருளக் கண்டு அனுபவித்தவநந்தரம் நித்யாநுபவத்தை அபேக்ஷித்த கோவிந்தஸ்வாமி; “மாமுனி பெற்ற மைந்தன்” என்று ம்ருகண்டு புத்ரனாய் மோக்ஷார்த்தமாகத் தன்னை வந்தடைந்த மார்க்கண்டேயன்; இவர்களாகிற நாநாஜாதியையாலும் இப்படி பதினெட்டாக வெண்ணலாம்படி யிருக்கையாலும், “பதினெட்டு நாடன் பெருங்கூட்டம் போலே”யிருந்துள்ள வித்திரளை அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தாலே தானே துணையாய்க் கொண்டு நடத்துமவனாய், “திருமோக்ஷராத்தன் தாமரையடியன்றி மற்றிலமரண்”, “காளமேகத்தையன்றி மற்றொன்றிலங்கதி” என்னும்படி

திருமோகூரிலே நின்றருளின பரமாப்தனான காளமேகத்தை வழித்துணையாகக் கொண்டு.

விளக்கம் - (அவன் மகன்) - பெரியாழ்வார் திருமொழி (1-5-2) - மீள அவன் மகனை - என்பதற்கு ஏற்ற ஹிரண்யகசிபுவின் புத்திரனாக உள்ளபோதிலும் தனது க்ருபைக்கு விஷயமாக நின்ற பக்தனாகிய ஸ்ரீப்ரஹ்லாதன். (அவன் தம்பி) - பெருமாள்திருமொழி (10-7) - அவன் தம்பிக்கு - என்பதற்கு ஏற்ப இராவணனின் தம்பியாக உள்ளபோதிலும், யுத்தகாண்டம் (19-4) - அநுஜோ ராவணஸ்யாஹம் - நான் இராவணனுடைய தம்பி - என்று கூறிக் கொண்டு தனது தாழ்வினை முன்னிறுத்தியபடி, யுத்தகாண்டம் (17-14) - ராகவம் சரணம் கத: - இராமனைச் சரணம் புகுந்தேன் - என்று உரைத்து இராமனுடைய திருவடிகளை அடைந்த ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான். (ஆனை) - ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மம் - பரமாபதமாபந்நோ மநஸாசிந்தயத்தரிம், ஸது நாகவர: ஸ்ரீமாந் நாராயண பராயண: - மிகுந்த ஆபத்தில் நின்றவனாக, ஸ்ரீமந் நாராயணனை த்யானித்தபடி நின்ற அந்த கஜேந்தரன், தனது மனதால் அவனையே எண்ணியபடி இருந்தான் - என்பதற்கு ஏற்ப தனது முயற்சியைக் கைவிட்ட ப்ரபந்நனாக, தன்னால் விரும்பப்பட்ட கைங்கர்யத்தையே அடைந்த ஸ்ரீகஜேந்தராழ்வான். (அரவம்) - பெரியதிருமொழி (5-8-4) - நஞ்சு சோர்வதோர் வெஞ்சினவரவம் வெருவி வந்து நின் சரணென - என்பதற்கு ஏற்ப கருடனுடைய தாக்குதலுக்கு அஞ்சி திருவடிகளில் சரணம் புகுந்த ஸுமுகன். (மறையாளன்) - பெரியதிருமொழி (5-8-5) - மாகமாநிலம் முழுதும் வந்திறைஞ்சும் மலரடிக் கண்ட மாமறையாளன் - என்பதற்கு ஏற்ப க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் செய்த தன்னுடைய இளமைப்பருவ லீலைகள் அனைத்தையும் நேரே காணவேண்டும் என்று எண்ணி தவம் மேற்கொண்டு, அதற்கு ஏற்றபடியே அவற்றைக் காண்பித்தருளப் பெற்ற பின்னர், நித்யமான அந்த அனுபவத்தை எப்போதும் விரும்பிய கோவிந்தஸ்வாமி. (பெற்ற மைந்தன்) - பெரியதிருமொழி (5-8-6) - மாமுனி பெற்ற மைந்தன் - என்பதற்கு ஏற்ப ம்ருகண்டுவின் புத்திரனாக, மோக்ஷம் அடைவதற்காகத் தன்னிடம் வந்த மார்க்கண்டேயன். (ஆகிய பதினெட்டு நாடன் பெருங்கூட்டம் நடத்தும் ஆர்த்தனை வழித்துணையாக்கி) - இப்படியாக “பதினெட்டு நாடன் பெருங்கூட்டம்” என்பது போன்று காணப்படும் இந்தப் பெரிய கூட்டத்தை அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தில் தானே துணையாக வந்து வழிநடத்துபவனாக, திருவாய்மொழி (10-1-9) -

திருமோகூரத்தன் தாமரை அடியன்றி மற்றிலமரண் - என்றும், திருவாய்மொழி (10-1-1) - காளமேகத்தையன்றி மற்றொன்றிலங்கதி - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப திருமோகூரில் நின்று கடாசஷிப்பவனாக, மிகுந்த நன்மைகள் செய்யவல்லவனாகிய காளமேகத்தைத் தனது வழித்துணையாகக் கொண்டு.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:
ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 261)

4-2-10 என் செய்கேன் என்னுடைய பேதை என் கோமளம்
என் சொல்லும் என் வசமுமல்லள் நங்கைமீர்
மின் செய்பூண் மார்பினன் கண்ணன் கழல் துழாய்
பொன்செய்பூண் மென்முலைக்கென்று மெலியுமே

பொருள் - பெண்களே! என்னுடைய பேதையும், கோமளமும் ஆகிய இந்தப் பெண் எனது சொற்களையும் கேட்பதில்லை, எனது எண்ணப்படியும் நடப்பதில்லை. இதற்காக நான் என்ன செய்வேன்? “ஒளி வீசும் கௌஸ்துப மணியைக் கொண்டு அலங்கரிக்கப்பட்டதான திருமார்பைக் கொண்ட க்ருஷ்ணனுடைய திருவடிகளில் உள்ள துளசியானது, பொன்னாலான ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட எனது மென்மையான ஸ்தனங்களுக்கு அலங்காரமாக வேண்டும்”, என்று கேட்கிறாள். இது கிடைக்காமல் உள்ளதால் துவண்டு நிற்கிறாள்.

அவதாரிகை - “உன் மகள் நீயிட்ட வழக்கன்றோ? அவளுக்கு ஹிதம் சொல்லி மீட்கத் தட்டு உன் உனக்கு?” என்றவர்களைக் குறித்து, “நான் சொல்லுற்றுக் கேளாதே அவனையே ஆசைப்பட்டு மிகவும் அவஸந்நையாகா நின்றாள்”, என்கிறாள்.

விளக்கம் - அங்கிருந்த தாய்மார்கள் திருத்தாயாரிடம், “உனது பெண் உனக்கு அடங்கி நடப்பவள் அல்லவோ? அவளுக்கு ஏற்ற நன்மையை உரைத்து, அவளை

இந்த நிலையிலிருந்து நீ மீட்பதற்கு உனக்கு என்ன தடை உள்ளது?”, என்றனர். இதற்குத் திருத்தயார் அவர்களிடம், “நான் எவ்வளவு உரைத்தும் அவள் கேட்பதில்லை. அவனைக் குறித்தே ஆசை கொண்டு நிற்கிறாள்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (என் செய்கேன்) - இவள் தசையிருந்தபடியால் இவளைக் கிடையாதாயிருந்தது; நான் என் செய்வேன்? (என்னுடைப் பேதை) - நான் சொல்லும் ஹித வசநங் கேட்டும் பருவமல்லள். (என் கோமளம்) - “சொன்ன ஹிதங் கேட்டிலன்” என்று கைவிடவொண்ணாதபடி, வ்யஸந ஸஹமல்லாத ஸௌகுமார்யத்தை யுடையவள். (என் சொல்லுமல்லள், என் வசமுமல்லள்) நான் சொன்ன ஹித வசநங் கேட்பதும் செய்யாள்; எனக்கு ஹிதஞ் சொல்லலாம்படியிருப்பதும் செய்யாள். (நங்கைமீர்) இதில் நீங்களறியாததில்லையிறே. (மின் செய் இத்யாதி) மின்னா நின்றுள்ள ஸ்ரீகௌஸ்துபத்தை மார்விலேயுடைய க்ருஷ்ணன் திருவடிகளில் திருத்துழாய், பொன்னாலே செய்த ஆபரணங்களையுடையத்தாய் விரஹ ஸஹமல்லாத முலைக்கு; அன்றிக்கே, பொன் செய்திருக்கை - விவர்ணமாயிருக்கை; “மென்முலை பொன் பயந்திருந்த” என்னக் கடவதிறே. அந்த வைவர்ண்யத்தையே ஆபரணமாகவுடைய முலைக்கு என்னுமாம்; “அநிந்திதாம்” என்னுமாபோலே. (மின் செய் பூண் மார்பினன் - பொன்செய் பூண் மென்முலை) - அவன் பும்ஸ்த்வத்துக்கு லக்ஷணமான கௌஸ்துபம் போலேயாயிற்று, ஸ்த்ரீத்வத்துக்கும் வைவர்ண்யம். அபிமத விரஹத்தில் இப்படி பொன் பயக்கையிறே ஸ்த்ரீத்வ லக்ஷணம். தனம் படைத்தாரில் இவளைப்போலே தனம் படைத்தாருண்டோ? (மென்முலை) தன் அபிமதனைப் பிரியமாட்டாமையாலே பொன்னிட்டுக் கொள்ளுகிறதிறே. “மென்முலைக்கு வேணும்” என்று சொல்லப்புக்கு, மெலிவோடே தலைக்கட்டும்.

விளக்கம் - (என் செய்கேன்) - இவளுடைய நிலை இவ்விதம் உள்ளதால் இவளை என்னால் திருத்த இயலவில்லை. நான் என்ன செய்வேன்? (என்னுடைப் பேதை) - நான் கூறும் நன்மை அளிக்கும் சொற்களைக் கேட்கும் வயது கொண்டவள் அல்லள். (என் கோமளம்) - “நான் உரைக்கும் நன்மையான சொற்களைக் கேட்பவள் அல்லள்”, என்று கோபம் கொண்டு என்னால் கைவிட இயலாதபடி, துன்பத்தைப் பொறுக்க இயலாத மென்மை கொண்டவள். (என் சொல்லுமல்லள்,

என் வசமுமல்லள்) - நான் உரைக்கும் நன்மையான சொற்களைக் கேட்பதும் இல்லை, நான் நன்மையை உரைக்கலாம்படியாக இவள் இருப்பதும் இல்லை. (நங்கைமீர்) - நீங்கள் இதனைக் குறித்து அறியாதது ஏதும் இல்லை. (மின் செய் இத்யாதி) - ஒளிவீசும் கௌஸ்துபத்தைத் தனது திருமார்பில் கொண்ட க்ருஷ்ணனுடைய திருவடிகளில் உள்ள துளசியை, பொன்னால் செய்யப்பட்ட ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டதும் விரகதாபத்தைப் பொறுக்க இயலாமல் உள்ளதும் ஆகிய ஸ்தனங்களுக்கு. அல்லது, “பொன் செய்திருக்கை” என்பதற்கு, “பசலை படர்ந்த நிலை” எனலாம்; பெரியதிருமொழி (2-7-6) - மென்முலை பொன் பயந்திருந்த - என்பது காண்க. அப்படிப்பட்ட பசலையை ஆபரணமாகக் கொண்ட ஸ்தனங்கள் என்றும் கூறலாம். ஆனால் பசலையானது ஆபரணமாக இருக்குமோ என்னும் கேள்விக்கு ப்ரமாணம் கூறுகிறார்; ஸுந்தரகாண்டம் (29-1) - அநிந்திநாம் - நிந்திக்கப்படாதவள்; சீதை தனது அழகை இழந்து காணப்பட்டபோதிலும், அவளுடைய பசலையானது அவளுக்கு ஆபரணமாக இருந்து, அவளுடைய அழகைக் காண்பித்தபடி இருந்தது; இதனைப் போன்றே இங்கும் கொள்ளலாம் என்று கருத்து. (மின் செய் பூண் மார்பினன் - பொன்செய் பூண் மென்முலை) - அவனுடைய புருஷத்தன்மையின் அடையாளமாக அவனுக்கு கௌஸ்துபம் உள்ளதைப் போன்று, இவளுடைய பெண்மைக்கு அடையாளமாகப் பசலை உள்ளது. தனக்கு விருப்பமான காதலனைப் பிரிய நேர்ந்தால் இவ்விதம் பசலை ஏற்படுவது பெண்மையின் அடையாளம் அல்லவோ? இப்படிப்பட்ட பசலை என்னும் செல்வம் படைத்தவர்களில் இவளைப் போன்று செல்வம் படைத்தவர்கள் உள்ளனரோ? (மென்முலை) - தனது காதலனைப் பிரிய இயலாமல் உள்ளதால் பசலை ஏற்படுகிறது அல்லவோ?

4-2-11 மெலியும் நோய் தீர்க்கும் நம் கண்ணன் கழல்கள் மேல்

மலிபுகழ் வண்குருகூர்ச் சடகோபன் சொல்

ஒலி புகழாயிரத்து இப்பத்தும் வல்லவர்

மலி புகழ் வானவர்க்காவர் நற்கோவையே

பொருள் - இவ்விதம் வாட வைக்கின்ற நோய்க்குக் காரணமாக உள்ள விரகதாபத்தைத் தீர்க்கவல்லவனும், தனது அடியார்களால் மிகவும் சுலபமாக

அடையத்தக்கவனும் ஆகிய க்ருஷ்ணனுடைய திருவடிகளின் மீது, ஓங்கி வளர்ந்த புகழ் கொண்டவரும் திருக்குருகூரில் அவதரித்தவரும் ஆகிய நம்மாழ்வாரால் அருளிச்செய்யப்பட்ட ஆயிரம் திருப்பாசரங்களில் அடங்கிய இந்தப் பத்துப் பாசரங்களில் வல்லவர்கள், மிகுந்த புகழ் கொண்ட நித்யஸூரிகளுக்கு நிகராக இருப்பார்கள்.

அவதாரிகை - நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி அப்யஸிக்கவல்லார் நித்யஸூரிகளுக்கு ஸத்ருசராவர் என்கிறார்.

விளக்கம் - நிறைவாக, இந்தத் திருவாய்மொழியைக் கற்பவர்கள், நித்யஸூரிகளுக்கு சமமாக இருப்பர் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (மெலியும் நோய் தீர்க்கும்) “மெலியும்” என்று தாயார் கைவாங்கினாள், பின்னையும் உடையவன் கைவிடானே. “பெற்றார் பெற்றொழிந்தார்” இத்யாதி. (நங்கண்ணன்) “தாஸாம் ஆவிரபூச்செளரி:” என்று இப்படிப்பட்ட ஆபத்துக்களிலே வந்து முகங்காட்டுமென்னும் ப்ரமாண ப்ரஸித்தி. இப்படி சிதிலையாகைக்கு அடியான விரஹ வ்யதையைப் போக்கும் ஆச்ரித ஸூலபனான க்ருஷ்ணன் திருவடிகள் விஷயமாக. (மலிபுகழ்) “தேசகாலங்களால் விப்ரக்ருஷ்டமான அவன் படிகளையும் இப்போதே பெறவேணும்”, என்று விடாய்க்கும்படி பகவத் விஷயத்திலே விடாய்க்கையாலே வந்த புகழிறே. இப்படிப்பட்ட புகழையுடைய ஆழ்வார் அருளிச்செய்தது. (ஒலி புகழாயிரத்து இப்பத்தும் வல்லவர்) இதுவரை இப்படி விடாய்ப்பித்தவன் அவ்விடாய் போனவிடம் தெரியாதபடி பரிஹரிக்கவல்லனென்கிற கல்யாணகுணங்களை வ்யக்தமாகச் சொல்லுகிற இப்பத்தையும் அப்யஸிக்கவல்லவர்கள். (மலி புகழ் வானவர்க்காவர் நற்கோவையே) இவ்வாழ்வாரோடு ஒப்பர்களாயிற்று அவர்களும். நித்யாநுபவம் பண்ணா நிற்கச்செய்தே அவர்கள் விடாய்க்க வல்லவராம்படி, பகவத் விச்லேச்ஷத்தால் விடாய்க்கைக்கு ஸம்பாவநையில்லாத ஸம்ஸாரத்திலேயிருந்து இவர் விடாய்க்க வல்லரானாற் போலேயாயிற்று, வானவரோடு (நற்கோவையாவர்) நல்ல சேர்த்தியாவர்.

விளக்கம் - (மெலியும் நோய் தீர்க்கும்) - மேலும் ஏதும் உரைக்க இயலாமல் திருத்தாயார் பின் வாங்கினாள். ஆனால் உடையவன் கைவிடமாட்டான் அல்லவோ? பெரியதிருமொழி (8-9-7) - பெற்றார் பெற்றொழிந்தார் - என்பது காண்க. (நம் கண்ணன்) - ஸ்ரீமத் பாகவதம் - தாலாம் ஆவிரபூச்செளரி: - அவர்கள் நடுவில் வந்து தோன்றினான் - என்பதற்கு ஏற்ப, இப்படிப்பட்ட ஆபத்து காலத்தில் வந்து நிற்பான் என்பது ப்ரமாணங்களால் வெளிப்படுகிறது. இவ்விதம் துவண்டு போவதற்குக் காரணமாக உள்ளதான விரகதாபத்தைப் போக்குபவனும், அடியார்களால் சுலபமாக அடைபவனாகவும் உள்ள க்ருஷ்ணனுடைய திருவடிகள் குறித்து. (மலி புகழ்) - “இடம் மற்றும் காலம் ஆகியவற்றால் வேறுபட்டதாக உள்ள அவன் செயல்கள் போன்ற அனைத்தையும் இப்போது அடையவேண்டும்” என்று துடித்தபடி உள்ளதான பகவத் விஷயத்தில் ஏற்பட்ட துடிப்பால் வந்த புகழ். இப்படிப்பட்ட புகழ் நிறைந்த நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்தது. (ஒலி புகழ் ஆயிரத்து இப்பத்தும் வல்லவர்) - இப்படியாக இவரைத் துடிக்கும்படிச் செய்த அவன், அந்தத் தவிப்பை இடம் தெரியாமல் நீக்கவல்லவன் என்பதான திருக்கல்யாண குணங்களைத் தெளிவாக உரைக்கின்ற இந்தப் பத்துப் பாசுரங்களைக் கற்க வல்லவர்கள். (மலி புகழ் வானவர்க்காவர் நற்கோவையே) - இப்படிப்பட்ட ஆழ்வாருக்கு நிகராக அவர்கள் உள்ளனர். பகவானைப் பிரிந்து வாடும் துடிப்பு என்பது ஏற்படாமல் உள்ளதாகவே இந்த ஸம்ஸாரம் உள்ளது; ஆயினும் இவர் இதில் இருந்தபடி துடித்தார்; இவரைப் போன்றே நித்ய அனுபவம் கொண்டவர்களாக உள்ள நித்யசூரிகளைப் போன்றே உள்ளனர்.

திருவாய்மொழி நான்காம் பத்து இரண்டாம் திருவாய்மொழி
ஸம்பூர்ணம்

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் அருளிச் செய்த

சது: ச்லோகீ

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை மற்றும் ஸ்வாமி நிகமாந்த

மஹாதேசிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானங்கள்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 6)

ஸ்வாமி தேசிகள் அருளிச்செய்த வ்யாக்யானம்

இவ்விதம் அனைத்து வேதங்களுக்கும் அபிமான தேவதையான உள்ளதால் கருடனை “ஸர்வஜ்ஞன் - அனைத்தும் உணர்ந்தவன்” என்கிறார்கள். இவன் அமிர்த்ததைக் கொண்டு வந்து அளித்ததன் மூலம், இவனுடைய பலம் போன்ற குணங்கள் வெளிப்படுகின்றன. “விஹகேச்வர” என்ற சொல்லானது “ஸத்ய: ஸுபர்ணோ கருட: தார்சுடியஸ்து விஹகேச்வர: - ஸத்யன், ஸுபர்ணன், கருடன், தார்சுடியன், விஷ்வக்ஸேநர்” என்று ஸ்ரீஸாத்வத ஸம்ஹிதை போன்றவற்றில் காணலாம்; அதாவது ப்ராணன் போன்ற ஐந்துவிதமான வாயுக்களுக்கும் அபிமான தேவதையாக உள்ள கருடனுடைய ஐந்து வ்யூஹங்களில் ஒன்றைக் குறிப்பதாக உள்ளது. இவ்விதம் உள்ளபோதிலும், இங்கு இப்படியாகச் சிறப்பித்துக் கூறவேண்டிய காரணம் ஏதும் இல்லாமையால் பொதுவாக “கருடன்” என்று கூறப்பட்டது. (பணிபதி விஹகேச்வரோ) - இதன் மூலம் ஆதிசேஷன் மற்றும் கருடன் ஆகிய இருவரும் ஒன்றாகவே கூறப்பட்டனர்; அதாவது ஒன்றுக்கொன்று எதிரிகளாக உள்ள குலத்தில் பிறந்தவர்கள் கூட ஒன்றாக நின்று விரோதம் பாராட்டாமல் ஒரே நேரத்தில் வணங்கும்படியாக உள்ளனர் என்று கூறப்படுகிறது. கைமுதிக நியாயம் மூலம் நித்யஸூரிகள், முக்தர்கள் போன்ற அனைவரும் இவளுக்குப் பணிவிடை செய்பவர்களாகவும், சாமரம் போன்றவையாகவும்

உள்ளனர் என்று அறியப்படுகிறது. ஸ்ரீவைகுண்ட கத்யத்தில் - சேஷ சேஷாஸநாதி ஸர்வம் பரிஜனம் - ஆதிசேஷன் போன்ற அனைவரும் அனைத்து கைங்கர்யங்களும் செய்தபடி - என்பதற்கு ஏற்ப அனைவரும் இவளுடைய கட்டளைக்கு ஏற்பவே நடக்கிறார்கள் என்பது தெளிவாகிறது. இப்படியாக நித்யவியூதியும் இவளுக்கு அடிமைப்பட்டதே ஆகும் என்பது வெளிப்படுகிறது.

(யவநிகா மாய ஜகந் மோஹிநீ) - லீலாவியூதியில் அசித் பகுதியானதும் இவளுக்கு அடங்கி நடப்பவையே ஆகும் என்பதை உரைக்கிறார். இங்குள்ள “யவநிகா - திரை” என்பதன் கருத்தானது கத்யத்தில் - பகவத் ஸ்வரூப திரோதாநகரீம் - பகவானுடைய ஸ்வரூபத்தை மறைக்கின்ற - என்பதில் விளக்கப்பட்டது. கத்யத்ரயம் மற்றும் சது:ச்லோகீ ஆகிய இந்த இரண்டு க்ரந்தங்களின் மூலம், திவ்யதம்பதிகளாகிய இவர்கள் இருவரும் தங்களை அண்டி நிற்பவர்களுக்கு, ப்ரக்ருதி என்று திரையால் மறைக்கப்பட்டுள்ளனர் என்பது விளங்குகிறது. “மாயா” என்ற சொல்லானது ச்வே. (4-10) - மாயாம் து ப்ரக்ருதிம் வித்யாத் - மாயை என்பது ப்ரக்ருதி என அறிவாயாக - என்பதன் மூலம், ப்ரக்ருதி என்ற பொருளை அளிப்பதாக அறியலாம். மேலும் பல விசித்ரமான ஸ்ருஷ்டிகளுக்கு ஸாதனமாக ப்ரக்ருதி உள்ளதால், இது வியக்கவைக்கிறது என்பதை உரைக்கிறது. “ஜகந்மோஹிநீ” என்ற சொல் மூலம், ஜீவாத்மா மற்றும் பரமாத்மா ஆகியவர்கள் குறித்து விபரீதமாக அறிவுக்குக் காரணம் என்பதும், சப்தம் போன்ற குணங்களுடைய மாறுதல்களால் விசித்ரமாகச் செய்யப்பட்டுள்ளதாகத் தன்னைக் குறித்து இதுவே இனிமை என்ற புத்தியை ஏற்படுத்தும் தன்மை என்பதும் கூறப்படுகிறது. இவ்விதம் ப்ரக்ருதியால் மயக்கப்பட்டு கர்மங்களுக்கு அடங்கிய அனைவரும் மஹாலக்ஷ்மிக்கு அடிமையே ஆவார்கள்; இந்தக் கருத்தை, உயர்ந்தவர்களை முன்னிறுத்தி மற்ற அனைவருக்கும் கைமுதிக ந்யாயம் மூலம் கூறுகிறார்.

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி நிகமாந்த மஹாதேசிகள் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்